

„Nu ai știut niciodată cât de frumos ești, întrucât nu te-ai privit niciodată cu adevărat. Nu te-ai uitat niciodată la cine ești și la ceea ce ești. Vrei să vezi cum arată Dumnezeu? Du-te și privește-ți reflexia! Îl vei privi drept în față.”

Ramtha Cartea albă”

06.06.2021

Cred că aveam în jur de 16 ani când, pe nerăsuflăte, am citit pentru prima oară, *Secretul doctorului Honigberger*, nuvelă a lui Mircea Eliade. Această scurtă povestire reușise să mă tulbure într-atât încât m-a făcut să-mi dau seama că ar trebui să privesc viața și realitatea dintr-o altă perspectivă. Am conștientizat pentru prima dată, că noi nu suntem doar acest trup pe care-l purtăm inconștient prin viață. Dincolo de trup eram EU... și așa a început „drama”. Căutarea, întrebările... Cine sunt eu? De unde vin? Încotro mă duc? Care este scopul călătoriei mele pe acest pământ? Care este misiunea mea în această viață? Sunt sigură că nimeni n-a scăpat de aceste dileme. Și,

dacă unii dintre noi au găsit răspunsul repede și și-au urmat drumul în Adevăr, alții încă îl mai caută... și cine știe dacă îl vor afla în această existență.

Întâmplările vieții ne poartă prin locuri nebănuite. Și cel mai puțin cunoscut loc, dar, poate cel mai studiat, este cel al sufletului. Cu cât aprofundam această necunoscută, cu atât mă afundam mai adânc în neștiință. Lăuntrul meu tânjea după ceva. Un dor inexplicabil nu-mi dădea pace... acel loc, Shamballa, de a cărei existență abia aflasem, mă atrăgea ca un magnet. Cum să nu fii atras de un tărâm spiritual, tărâm al maestrilor iluminați care sprijină omenirea în evoluția și dezvoltarea ei spirituală? Nu, n-am ajuns până acolo, dar procesul de decorporalizare pe care l-am trăit într-un moment al vieții mele, mi-a întărit credința că acest tărâm există, că sunt oameni aleși, ce au șansa să pășească în acest loc sacru și că aș putea să încep aflarea Adevărului. Era prin 1992, când România abia se „trezea”. Mulți mă luau în derâdere. Îmi spuneau *Tibet*. Sunt sigură că existau anumite cercuri spirituale în care aș fi putut intra și informația și-ar fi făcut drum către mine mai ușor. Dar ce știam eu atunci? Nici vorbă să-mi treacă prin cap așa ceva!

Acum știu că nimic nu este întâmplător: îmi dau seama ce semnificație a avut în viața mea practicarea unui sport care, aparent, n-a avut nicio influență în construirea ulterioară a carierei mele. Și voi face această paranteză pentru toți cei care încă se întrebă „ce cauți tu în viața mea? De ce-ai venit să-mi tulburi liniștea?” (vorba cântecului). Ei, bine, în perioada mea adolescentină de căutări, m-am apucat să practic tir. Da. Tir cu pistolul. În loc să caut un club de yoga, eu am ajuns la poligonul de tir. Numai că, ceea ce gândim, ceea ce căutăm, aceea atragem și aceea găsim. De multe ori nu găsești, ci ești găsit. Universul îți aduce în viață oamenii de care ai nevoie în acel moment. Și m-a găsit antrenorul pe mine. Un antrenor neconvențional. Antrenamentele lui erau bazate pe posturi yogine, meditații, exerciții de concentrare. E adevărat că au dat roade, căci, cu antrenamente puține, dar eficiente, am ajuns după numai un an, triplă campioană națională. Și pe lângă asta, eram mai bogată... în cunoștințe ezoterice. De multe ori plecam de la antrenamente cu un haos în cutia craniană, căci nu eram pregătită să aflu atât de multe despre suflet, Univers, Dumnezeu, conspirații. Așa, flacăra căutărilor mele s-a păstrat vie în acei „săraci” ani. Nu subestimați niciodată prezența în viața voastră a

unui om, prezență aparent fără nicio semnificație pentru dezvoltarea voastră ulterioară!

Criza mea s-a adâncit și mai mult în timpul examenului de bacalaureat, când, datorită unor întâmplări a căror derulare nu o voi expune, am suferit foarte tare pe plan emoțional. Am simțit până dincolo de mine supărarea ce-mi creștea în interior și nu o puteam controla. În mijlocul acestor evenimente, bacalaureat, supărare, sentiment de trădare, neputință, vinovăție, am avut un vis premonitoriu în care toți colegii care simțisem eu ca mi-au adus acel prejudiciu, nu au luat examenul de bacalaureat. Ei, da... ați ghicit... nu l-au luat. Cine era vinovat? EU, pentru că mă supărasem pe ei. Sufletul meu se supăraseră și atrăsese atâta energie negativă, încât se răzburăse. Așa gândeam atunci, intuind cumva mișcarea energiilor prin Univers. Abia mulți ani mai târziu am aflat de o lege universală, legea compensației care ne învață că, cu ceea ce contribuim sau investim, aceea vom obține; vom fi recompensați pe deplin pentru ceea ce facem. Cu alte cuvinte, culegem ceea ce semănăm. Și, revenind la poveste, colegii năpăstuiți au primit ceea ce au semănat. Aici, fiind o energie grea, de joasă vibrație și adunată din mai multe locuri, s-a materializat prin efectul de bumerang foarte rapid.

În mod cert, unii dintre cititori își vor fi închipuit că eram vreun gen de fetișcană închisă în mine, cu cărțile la subsuoară, necomunicativă, în depresii și cu gânduri de ducă. Voi infirma această imagine și vă voi spune că, din contră: mergeam tot timpul la discotecă (încă mai erau discoteci!), la petreceri, în cantonamente, la cinema (cred că am văzut sute de filme), îmi plăcea să mă îmbrac elegant și să cheltui bani pe prostii, râdeam, vorbeam, aveam prieteni cu diferite preocupări, îmi doream să devin actriță și participam la concursuri de interpretare și prezentări de modă. Nu cred că a avea căutări în zona spirituală exclude bucuria de a fi AICI și ACUM. Nu înseamnă că a fi în compania unor prieteni cu care sufletul tău rezonază și a face anumite activități ce nu presupun înalte trăiri spirituale, te împiedică în momentele de pace lăuntrică să te imaginezi și să te simți împlinit și nepieritor pe vârful unui munte în bătaia vântului sau pe malul unei mări, iar briza mângâindu-ți pielea.

Anii au trecut și o dată cu trecerea lor inexorabilă, mă vedeam pusă în fața unor sincronicități, a unor trăiri de multe ori intense al căror sens l-am descifrat mai târziu. Oamenii și evenimentele se perindau prin viața mea, dar mintea

mea nu era atât de rafinată pentru a primi semnificațiile profunde ale acestor amprente vibraționale. Aplecarea către anumite părți ale ezoterismului, „mi-a pus în mâini”, deloc accidental, materiale diverse, cărți, întâlniri, seminarii, cursuri, inițieri, oameni, întâmplări ce au reușit într-un final să-mi arate că, dacă vreau să înțeleg, trebuie să trăiesc cu sufletul. Ba, chiar mai mult, observam că atunci când sufletul vibra de emoția împlinirii căutărilor mele, totul mergea în direcția dorită. Când preocupările mele erau din sfera spiritualității, dorințele mele „lumești” se materializau mai repede. Îmi amintesc cu drag că atunci când am mers pentru prima oară la Ierusalim și am pus hârtiuța cu dorința mea, pe ea scrisesem atât „Ajută-mă, Doamne, să te găsesc, să cred cu totul în tine și să te iubesc!”. Au urmat o serie de împliniri, atât în plan spiritual, cât și în plan material. Dacă aveam o „zbatere” interioară, apărea omul sau evenimentul ce lumina sufletul. Dacă voiam să aflu mai mult, apărea cartea, cursul sau omul care să mă îndrume către. În tot ce căutam, eram ghidată subtil de cineva sau ceva mai presus de material. Inițierea în reiki, cursurile de inforenergetică și meditațiile îmi deschideau ușa către acceptarea și înțelegerea lumilor eterice, invizibile ochilor noștri fizici. Un

punct semnificativ în acest sens a fost trăirea unei regresii în urma căreia s-a produs revelația: Lumina m-a purtat departe, sus, în Univers, printre stele, trăirea era intensă, plăcută și reală, simțeam că nu vreau să mă mai întorc, că acolo este locul meu și că aș putea rămâne acolo, sus, suspendată și strălucind, toată eternitatea... mi-am dat seama că sunt parte importantă a Universului, sunt una cu Universul, sunt o sămânță stelară, sunt o stea. Dacă ne-am vedea măreția, n-am mai suferi, dacă ne-am accepta strălucirea, am lumina în jurul nostru precum stelele atât de aproape. Bineînțeles că nu m-am oprit aici. Ghidată de o frumoasă vorbă a lui Napoleon Hill, „Orice poți gândi, poți obține. Orice este posibil.”, am învățat să fac și eu regresii. Ah, am descoperit prin experimentarea lor împreună cu cei ce s-au lăsat ghidați către înăuntru, că avem atâta frumusețe în noi, dar atâta suferință, atâtea lumi necunoscute, adânc ascunse în subconștientul nostru, atât de multe de dăruit și atât de multe uși ferecate de noi înșine.

Poveste de... iarnă

Pe vremea lui Ceaușescu nu se găsea, iar dacă cineva reușea să pună mâna pe ea, o copia. Cum altfel decât la mașina de scris?! Și așa circula în cercuri restrânse și secrete.

Aveam 33 de ani cand i-am cerut-o vânzătorului. „Știți că e o carte mai... specială! Și e scumpă!”, mi-a zis. „Nu e pentru toți!” M-am uitat la el: avea vreo 40 și ceva de ani. „Hm, ăsta nu vrea sa mi-o dea!”, m-am gândit. „Vă dau toate bonurile mele de masă!”... da, aveam bonuri de masă. Am luat cartea și m-am îndepărtat repede. Să nu se răzgândească. La 33 de ani mulți își găsesc un alt drum sau DRUMUL.

Aflasem despre această scriere a profesorului Scarlat Demetrescu, „Din tainele vieții și ale universului”, la cursurile de radiestezie și inforenergetică. Împreună au constituit baza devenirii mele, înțelegerii lumii spirituale și...

De fapt, totul a început când mi-am pus întrebarea „Și, acum, că tot am făcut cursuri, ce fac cu ele? De unde încep și cine are nevoie de mine?” Am aflat mai repede decât mi-aș fi dorit de ce mi-a îndrumat Dumnezeu pașii către. Întotdeauna există un plan. Am fi naivi să credem că suntem lăsați pe pamântul ăsta ca niște frunze în bătaia vântului. E doar o iluzie.

*

În dimineața aceea m-au plimbat de la un doctor la altul, iar eu făceam glume cu toți... că așa sunt eu: o hăhăită. Ei se uitau la mine ca la un om mort. S-au consultat și au decis: „Te vom opera! Vom scoate copilul, dar nu știm dacă va rezista. Dacă nu o facem, nu rezistați niciunul. Ai tensiunea 24 cu 16! Măcar mama să trăiască... ai un copil acasă care te așteaptă!” Huh! Sarcina avea 27 de săptămâni, dar se oprise din evoluție pe la 25. Nu știu cum mi-am păstrat calmul. Nu știu cum mai aveam capacitatea de gândire nealterată. Soțul era plecat într-o deplasare, nu foarte departe și nu pentru mult timp... câteva ore. L-am sunat. A condus ca gândul, dar până a venit ieșisem din operație. S-au mișcat repede medicii. Eram într-o stare de transă, o lumină

caldă mă învăluia și dincolo de ea vedeam nesfârșitul. Era plăcut... un fel de acasă. O voce inefabilă, fără gen, răsuna înăuntrul meu spunând doar atât: Nicolas, Nicolas, Nicolas... apoi, lumina s-a estompat încet, vocea s-a pierdut treptat. Era 6 decembrie, dar nu știam... copilul, da... copilul... Era... venise pe lume la aceeași oră ca și mine... i-au dat nota 2. N-au știut ce să facă cu el... unde să-l încadreze... prematuri sau avortoni. E dur cuvântul. Dar sunt suflete pe lumea asta care știu. O doctoriță (altă coincidență: avea numele personajului pe care-l jucam în cel mai îndrăgit spectacol de comedie de până atunci), l-a resuscitat... și l-a luat... l-a pus la incubator și l-a „legat” la aparate. De ce vă povestesc toate astea? Vă închipuiți agonia de după. A părinților. Toate gândurile, toate durerile, toate întrebările, toate spaimetele, tot zbuciumul și incertitudinea. Îl vedeam zilnic și nicio îmbunătățire a stării generale. Avea 750 de grame. Stopuri cardiace, stopuri respiratorii... Trecuse Crăciunul... M-am întrebat serios ce-mi doresc. Și atunci, „am decis”: copilul ăsta va trăi, copilul ăsta va fi sănatos, copilul ăsta e o bucurie. Ei, și aici am înțeles că Dumnezeu mă pregătise... să înțeleg. Să învăț lecția credinței. Dacă n-aș fi citit cartea, n-aș fi înțeles. Dacă n-aș fi mers la cursuri, n-aș fi știut

ce și cum să mă rog. Și cu toată dorința, cu toată cunoașterea mea de atunci, cu toată mintea și cu toată inima am invocat toate entitățile de lumină care pot și vor și le este îngăduit de Dumnezeu, să vină și să vindece copilul. Și au venit. Cine? Știu că această întrebare stă pe buzele multora, iar răspunsul îi va ajuta pe mulți: Arhanghelul Rafael, Arhanghelul Gabriel, Sfântul Nicolae, Sfântul Stelian, Fecioara Maria, Iisus Hristos. A doua zi am ieșit din salonul lui pentru prima dată zâmbind și cu totul încredințată că dorința mea și planul Lui se împlinesc. Acum vorbesc detașat despre atunci... poate și pentru că mi-e destul de greu să descriu atunci-ul.

Au trecut 10 ani... Nicolas este acum de nota 10. La propriu. Și știe povestea. Uneori vorbim despre lumea spirituală. Știe lucruri pe care nu i le-am spus.

Scarlat Demetrescu spunea pe la 1939 în cartea sa „Din tainele vieții și ale universului”: *„omul nu înțelege nimic din desfășurarea evenimentelor petrecute în jurul său, pentru că nu cunoaște adâncul tainelor ce îl înconjoară, după cum nu știe că moartea va face să se nască viața și mai strălucitoare. El nu știe, pentru că în fața lui stă aparența, iar nu realitatea...*

Oare să fie la mijloc o simplă întâmplare? Se poate concepe un univers alcătuit de Tatăl ceresc, în care viețile oamenilor sunt aruncate la voia întâmplării? Nu, de o mie de ori nu... deoarece chiar dacă nu vedem totul și toate, lumea noastră fizică este guvernată de legi sublime și absolut juste."

Deschideți-vă inima și ascultați-o! Din ea vine lumina! Și bucuria și cunoașterea! Aici e sălașul divinității voastre lăuntrice!

Dacă ne-am ridica deasupra Pământului și l-am privi cu ochii spiritului, am vedea un furnicar de lumini, sfere strălucitoare, de o mai mică sau mai mare intensitate. Suntem Noi. Lumina fiecăruia variază și depinde de noi înșine să o ridicăm la intensitatea... stelei lăuntrice. Corpurile noastre își cer Lumina. Și chiar și cele mai întunecate suflete mai au încă o scânteie mică de speranță, ce tânjește a fi călăuzită către strălucirea pură a vieții neprihănite. Purtăm în și cu noi toată știința a ceea ce suntem. Suntem creați din și cu iubire. Suntem aici să experimentăm iubirea sub diferitele ei aspecte. Folosim atât de des acest cuvânt, dar nu-i atingem, nu-i înțelegem cu

adevărat grandoarea. Nu știm că *a iubi* este cheia magică pentru a ajunge la fericire.

Am adunat în acești ani informații pe care vi le dăruiesc cu toată dragostea și speranța că vă vor fi de ajutor în căutare și împlinire. Multe dintre ele au fost regăsite pe foi scrise cândva cu gândul atunci că „asta este cheia!”. Altele, prin agende sau bucăți de șervețele. Rog autorii acelor vorbe să ierte îndrăzneala de a le dărui și eu mai departe și îndrept către ei lumina binecuvântării! Pentru elevarea cunoștințelor voastre, veți găsi la final și o bibliografie. Nu trebuie să rezonați cu tot ceea ce este expus aici! Luați ceea ce vă face să credeți în voi, în vindecarea voastră pe toate planurile.

Legile Universale

„Tot ce există pe pământ – aer, apă, munți și câmpii, flora și fauna, totul are influență asupra omului. Dar în afară de influențele lumii vizibile, asupra fiecăruia din noi se exercită influențe și mai mari, și mai puternice – influențele lumilor invizibile. Noi suntem, la un moment dat, rezultatul influenței mediului vizibil și invizibil asupra noastră, și al muncii depuse de spirit – stăpânul trupului – potrivit evoluției sale.”

Scarlat Demetrescu, „Din tainele vieții și ale universului”

„Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus!”, „Destinul este implacabil!” sau „Soarta și-o face omul cu mâna lui!”? Și uite cum se bat toate cap în cap, că nu știi ce să mai crezi! Vorbim de soarta asta, din viața asta. Lăsăm la o parte moștenirea energoinformațională de a lungul eonilor, ca să nu-i spun așa cum o cunosc toți – *karma*. Vestea bună e că destinul nu este implacabil și, da, soarta ne-o facem noi cu mâna noastră. Mai bine spus, cu

mintea noastră. Stă în puterea noastră să trăim viața pe care o visăm. Și nici măcar nu este atât de greu, dar depinde un pic și de moștenirea mai sus menționată. Nu o putem eluda. Viața ni se desfășoară după credințele și așteptările pe care le avem. Toate suferințele pe care le purtăm cu noi și cărora nu le găsim explicație, sunt rezultatul necunoașterii și, implicit, încălcării Legilor Universale. Care sunt aceste legi? Sunt mai multe sisteme de legi universale, fiecare având un număr diferit, dar, în principiu, ele spun același lucru: cunoașterea lor și aplicarea în viața de zi cu zi, ne dau acces la o viață împlinită. *Toth* este primul care ne-a lasat din cunoașterea sa sub forma „tăblițelor de smarald ale lui Toth, atlantul”. A fost cunoscut și sub numele de *Hermes Trimegistus* – părintele înțelepciunii oculte; considerat de către greci zeu, l-au numit *Hermes*, zeul înțelepciunii. În „*Kybalion*”, una dintre cele mai misterioase cărți, găsim esența învățăturilor lui și cele 7 legi universale. Din aceste legi s-au desprins și altele, astfel că întâlnim 12 legi spirituale, 7 sau 5, legile succesului, legile karmei, 21 de legi spirituale universale etc.

Am ales să fac o „prospecție” și o incursiune în universul meu lăuntric și am ajuns la concluzia

că cele 12 legi spirituale ale universului sunt ușor de înțeles, de acceptat și de asimiliat de cel ce se află la început de drum către redescoperire.

Când ne gândim la legile spirituale ale universului, mintea noastră poate merge direct la Legea Atracției. Este cea mai „populară”, cea mai vehiculată în ultimele decenii. Cu toate acestea, se dovedește că există o întreagă rețea de legi spirituale interconectate care pot avea impact asupra fiecărui aspect al vieții noastre.

Cele Douăsprezece Legi Spirituale ale Universului ne învață fiecare câte ceva unic despre bunăstare, fericire și succes.

1. Legea Unității Divine

Absolut tot ce există în universul nostru este interconectat. Tot ceea ce gândim, rostim, alegem pe cale le facem și credințele cu care trăim au o influență nu doar asupra noastră, ci și asupra mediului și oamenilor din jurul nostru. De multe ori aceste influențe sunt abia vizibile, alteori au un efect imediat, iar de cele mai multe ori nici nu ne dăm seama că s-au manifestat în viața noastră datorită nouă. A conștientiza că TOȚI suntem UNA, că ne leagă fire invizibile, ne dă putere și ne face mai empatici.

2. Legea Vibrației

Totul este energie. Totul vibrează. Fiecare atom, fiecare particulă din Univers se află în mișcare continuă și transportă constant energie. Acest lucru este valabil atât pentru corpurile cerești, cât și pentru lucrurile cu care venim în contact zi de zi, fie că vorbim, de un pix, de un telefon, un măr sau... un om. Fiecare gând, dorință, emoție, cuvânt au propria lor frecvență vibrațională. Dacă trăirile noastre sunt predominant de vibrație joasă (frică, îndoială, ură, judecăți, prejudecăți) vom atrage în viața noastră circumstanțe de aceeași natură. Dacă dorința noastră este să trăim o viață mai bună, în sănătate și abundență, ar trebui să ne ridicăm frecvența vibrațională învățând compasiunea, iubirea, curajul, acceptarea tuturor fără a judeca.

3. Legea corespondenței

„Ceea ce este sus este și jos și ceea ce este jos este la fel ca ceea ce este sus.” Legea corespondenței este direct legată de Legea fundamentală a Unității divine. Tot universul nostru interior se proiectează în exteriorul nostru. Tot ce există în planul fizic are un corespondent în lumea